

NARRATIO
DE
CHRISTI APPREHENSIONE
ET MORTE,
JOSEPHO AB ARIMATHIA
ADSCRIPTA.

Η διηγησις Ιωσηφ του απο Αριμαθειας, του
ηττησαμενου το σωμα κυριου, παραδωσεως εν
ω̄ καιτας των δυο λησων αιτιας ενΦερειν. Ευ-
λογησον δεσποτα.

Εγω Ιωσηφ ο απο Αριμαθειας, ο αιτησα-
μενος παρα Πιλατου το σωμα κυριου Ιησου προς
ταφην, εν δεσμω πιαζομενος παρα των Φωνεων
και Θεωμαχων ανθρωπων ιουδαιων δια την τοι-
αυτην αιτιαν. Οιτινες κατα τον νομον Μωυσεως
κατεχοντες, αυτω τω Μωυση προξενου γεγωνα-
ειν θλιψεως αιωνιου, τον νομοθετην παροργι-
σαντες· και μη επιγνωκοτες, τον Θεον εσαυ-
ρωσαν, και ευδηλον εθεντο τοις εγνωκωσιν τον
Θεον. Εν εκειναις ταις ημεραις εν αις κατε-
κριναν τον υιον του Θεου ξαυρωθηναι, προ επ-
τα ημερων του κειθειν τον Χρισον, τω ηγεμωνι
Πιλατω παραπεμφθηναι δυο λησαι απο Ιερι-
χω κατακριθεντες, ων η αιτια ην αυτη. Ο
πρωτος ονοματι Γεσας, οδωρουντας εν φονω μα-
χαιρας απεκτενον· αλλους δε εν γυμνωση υπ-
εβαλεν, γυναικας δε εκ των σφυρων κατα κε-
φαλης κρεμνων, τους μασους εξεκοπτεν, νη-
πιων

πίων μελους αιμοπότης ὑπῆρχε, Θεον μη εγνω-
 κως ποτε, νομοις μη ακολουθῶν, βιαίως τυγ-
 χανῶν ἐξ αρχῆς εἰς τὰς τοιαύτας πράξεις. Ἡ
 δὲ του ἕτερου λησου αιτιαὶ τοιαυταὶ εἰσιν· Δη-
 μας ἐκαλεῖτο, γαλιλαῖος μὲν τῷ γενεῖ, παν-
 δοχεῖον δὲ εἶχεν πλουσίων κηραῖοις κεχρητῶ,
 πτωχοῦς δὲ παντοτε εὐ ποιεῖν· κλεπτικῆς μὲν ὡς
 Τοβιτ, νεκροῦς δὲ πτωχοῦς ἐθαπτεν. Διζεμνη
 ἐπεχειρετο τῶν Ἰουδαίων πληθος. Αὐτος του
 νομον ἐν Ἱερουσαλῆμ ἐσυλλησεν, καὶ τὴν του
 Καϊαφα θυγατέρα γυμνωσας ἱερατικὰ ὑπαρ-
 χουσα του ἁγιασματος αὐτὴν του Σολωμονας
 ὑπηρετηθῆσαν, μουσικὴν παραθηκὴν ταυτὴν ἀφι-
 λαμενος, τοιαυτὰ ὑπῆρχον αὐτου αἱ πράξεις.
 Συνελήφθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς πρώτης ἡμέρας
 του πάσχα τρίτης οψίας οὐσης· οὐκ ἦν δὲ τῷ
 Καϊαφα καὶ τῷ πληθεὶ τῶν Ἰουδαίων πάσχα,
 ἀλλὰ πενθος αὐτοῖς ἦν μέγα, ὡς διὰ τὴν του
 λησου συλλησιν γεναμενὴν ἐν τῷ ἁγιασματι.
 Καὶ καλεσαντες οἱ Ἰουδαῖοι τον σκαριωτὴν, λε-
 γουσιν αὐτῷ· ευγενῆς γενος ὢν ἀπο ἀδελφου
 Καϊαφα του ἱερεος ἦν. Οὐκ ἦν δὲ μαθητῆς
 κατὰ προσώπον του Ἰησοῦ, ἀλλὰ δολῶ προε-
 τρεψατο αὐτον παν το πληθος τῶν Ἰουδαίων,
 ἵνα ακολουθῆ τῷ Ἰησοῦ, οὐκ ἵνα πειθαρχήσῃ
 τοῖς παρ' αὐτου γενομενοις σημείοις, οὐδὲ ἵνα
 ὁμολογήσῃ αὐτον, ἀλλ' ἵνα παραδώσῃ αὐτον

αυτ

αυτοῖς, δωμάτα δεδοκώτες αὐτῷ ἅπαν το πλῆθος ὑπὲρ τοῦ τοιαυτοῦ ἀνδραγαθήματος, ἀναδιδράγμαον χρυσοῦ κατ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἦν δὲ καὶ ἐτη ποιήσας μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὡς φησὶν εἰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καλουμένος Ἰωάννης. Καὶ τρίτης ἡμέρας πρὸ τοῦ κρατηθῆναι αὐτὸν Ἰησοῦν, λέγει τοῖς Ἰουδαίοις Ἰουδᾶς· δευτε συμβουλίον θωμέθα, ὅτι περὶ ὁ λήψης οὐκ ἐσὺ λήσεν τὸν νόμον, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς· κατὰ ἐλεγχῶ αὐτὸν. Τῶν δὲ τοιούτων ῥημάτων ῥηθέντων, εἰσὶν μετ' ἡμῶν Νικοδήμος ὁ κατεχων τὰς κλείδας τοῦ ἁγιασματος, καὶ εἶπεν· μή τοιούτων πραγμάτων πράξωμεθα· ἦν γὰρ ἀληθινὸς ὁ Νικοδήμος ὑπὲρ πάντων το πλῆθος τῶν Ἰουδαίων. Ἦν δὲ τῷ Καϊαφᾶ θυγατρὸς ὀνοματι Σαρρα, καὶ κρανθασας εἶπεν· ὅτι περὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ πᾶσι κατὰ τοῦ ἁγίου τοποῦ τούτου· δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τούτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγείρει αὐτὸν. Λεγουσὶν οἱ Ἰουδαῖοι αὐτῇ· πῶς ἔχεις παρὰ πάντας ἡμᾶς· ἤχον γὰρ αὐτὴν ὡς προφήτην. Καὶ διὰ τοῦτο συμβουλίον γινόμενον ἐκρατήθη ὁ Ἰησοῦς. Τῇ δὲ ἑπαυριῶν, ἡμέρα τῆς τετραδὸς, εἰσηνεγκαν αὐτὸν ὥρα Θ' εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Καϊαφᾶ, καὶ λεγουσὶν Ἄννας καὶ Καϊαφᾶς· εἶπε ἡμῖν, τίνος ἐνεκεν τὸν νόμον ἡμῶν ἐσὺ λήσας, καὶ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν τὰς ἐπαγγελίας ἀπεκηρύξας·

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Πάλιν ἐκ δευτέρου παρώντος τοῦ πληθους, λεγουσιν αὐτῷ· το ἀγιασμα ὃ ἐκτίσε Σολῶμων ἐν τεσσαρακοντα καὶ ἕξ ἔτεσιν, διατι σὺ βουλή ἐν μια ῥοπή καταλυσαι; Καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο πρὸς ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, ἦν γὰρ πρὸ τῆς συναγωγῆς το ἀγιασμα σεσυλλημενον. Οψίας δὲ τελευθῆσης τῆς τετραδος, ἅπαν το πληθος ἐζητε τὴν θυγατέρα τοῦ Καϊᾶφα πυρὶ ἀναλῶσαι, διὰ τὴν τοῦ νομοῦ ἀπωλείαν, ὅτι οὐκ εἶχον το πῶς το πασχα ποιῆσαι. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἐκεῖνη· ἐπιμενετε τεκνα, καὶ τον Ἰησουν τουτον ἀπολέσωμεν· καὶ ὁ νομος εὔρισκεται, καὶ ἡ ἑορτὴ ἡ ἀγία ἐπιτελεται. Διαθρεως δὲ ἔδωκαν Ἄννας καὶ Καϊαφας χρυσιον ἴκανον Ἰουδα τῷ ἰσκαριωτῇ, λεγοντες· εἶπε, ὅτι ἐγὼ οἶδα τον νομον κλαπεντα παρα τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως εἰς αὐτον το ἐγκλημα ἦ, καὶ μὴ εἰς τὴν κορὴν τὴν ἀμωμητον. Καὶ ταῦτα συνταξαμενος ὁ Ἰουδας, εἶπεν αὐτοῖς· μὴ παν το πληθος γνῶ τουτο, ὅτι ἐγὼ ὑφ' ὑμῶν ἐδίδαχθην τουτο κατα τοῦ Ἰησοῦ πράξει, ἀλλ' ἀπολυσαιτε τον Ἰησουν, καγὼ πείθω το πληθος, ὅτι ταῦτα οὕτως ἐχει. Καὶ, δολῶ ἀπελυσαν τον Ἰησουν, ὅτι οὐδὲ Ἰουδας εἰσελθὼν εἰς το ἀγιασμα. Διαφαιουσης τῆς πεμπτῆς, λέγει πρὸς παντα τον λαον· τι θελετε μοι δουναι, καγὼ ὑμῖν παραδώσω τον κατ'αίρητην τοῦ νομοῦ καὶ των

προ-

προφητων συλλητην; Λεγουσιν αυτω οι Ιου-
 δαιοι· εαν παραδωσεις ημιν αυτον, διδουμεν σοι
 τριακοντα αργυρια χρυσιου· ουκ ειδε δε ο λαος,
 οτι περι του Ιησου λεγει Ιουδας, ομολογουντας
 αυτον ικανον ειναι υιον Θεου. Και ελαβεν Ιου-
 δας τριακοντα αργυρια. Και εξελθοντες τη
 ωρα τεταρτη και πεμπτη, ειρον τον Ιησουν
 περιπατουντα εν τη πλατεια. Μελλουσης δε
 οφιας γενεσθαι, λεγει τω Ιουδαιοις Ιουδας·
 βοηθεια των ερατιωτων δωτε μοι, μετα μα-
 χαιρων και ξυλων, και εγω παραδωσω υμιν
 αυτον. Εδωκαν ουν αυτω υπερητας επι το
 πιασαι αυτον. Πορευομενων δε αυτων, λεγει
 αυτοις ο Ιουδας· ον εγω Φιλησω, ουτος εσιν,
 κρατησατε αυτον, αυτος γαρ τον νομον και τους
 προφητας εσυλλησεν. Προσελθων ουν τω Ιη-
 σου, κατεφιλησεν αυτον λεγων· χαιρε βραβι.
 Οφιας ουσης της πεμπτης, κρατησαντες αυτον,
 παρεδωκαν προς Καϊαφαν και τοις αρχιερευ-
 σιν, λεγοντος του Ιουδα· οτι ουτος εσιν ο τον
 νομον συλλησας, και τους προφητας αδικων.
 Εξετασιν δε εδιδουσαν οι Ιουδαιοι λεγοντες τω
 Ιησου· διατι ταυτα ποιεις; Ο δε Ιησους ουδεν
 απεκρινατο. Ο δε Νικοδημος και ο Ιωσηφ
 ιδοντες την καθεδραν των λοιμων, απεση
 μη θελησαντες βουλη των ασεβων συν-
 απολεσθαι. Πολλα μεν και αλλα δενα παρα-
 δια-

διαταξαμενοι κατα του Ιησου τη νυκτι εκεινη, παρεδωκαν αυτον Πιλατω τω ηγεμονι διαφαιουσης της παρασκευης, επι το και τσαρωςαι αυτον, και επι τουτο συνηλθον παντες. Εξετασεως ουν γενομενης εκελευσεν αυτον Πιλατος ο ηγεμων μετα δυο λησων προσελωθηναι. Προσελωθεντων δε αυτων αιμα επι τω τσαρω, εξ αριστερων μεν ο Γεσας εκ δεξιων μεν ο Δημας.

* . . Ηρξατο βοαν ο εξ αριστερων, λεγων τω Ιησου· ιδε ποσα κακα εδρασας εν τη γη· και εγνω οτι συ ει ο βασιλευς, και σε ηχων αναλωσας· οτι λεγει εαυτον υιον του Θεου, και βοηθησαι αυτω εν αναγκη ου δυνασαι, ει πως αλλα . . ευχομενος ου δυνασαι βοηθειαν παρασχειν· ει συ ει ο Χριστος, κατελθε απο του τσαρου, ινα σοι πισευσω, νυν δε ουκ ως ανθρωπον σε θεωρω, αλλ' ως Θερα αγριον συναπολυμενον μοι. Και πολλα ετερα ηρξατο λεγειν κατα του Ιησου, βλασφημιων και τριζων τους οδοντας αυτου επ' αυτω, εν γαρ τη παγιδι του διαβολου ην εξορισμενος. Ο λησης ο ονομαθης Δημας ιδων την θεικην χαριν του Ιησου, ούτως εβοα· οίδα σε Ιησου μου, οτι υιος του Θεου ει, Χριστου σε ορω υπο μυριων μυριαδων αγγελων προσκυνουμενον· συγχωρησιν μοι δωρησαι ταις αμαρτιαις μου, ας επραξαμην εν τη εκτασει μου.

Ποιη

* Hic in codice est litura.

Ποιῆσεις τὰ ἀσπρα ἐλθεῖν ἢ τὴν σελήνην, ὅταν μέλλεις κρῖναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ὅταν μέλλεις κρῖναι πᾶσαν τὴν κτίσιν, ὅταν ἐν νυκτὶ ἐπραξα τὰς κικκᾶς μου βούλας, μὴ νικῆσῃ τὸν ἥλιον τὸν νῦν σκοτιζόμενον διὰ σε, εἰπὺν τὰ κικκᾶ τῆς καρδίας, οὐδὲ γὰρ ἀφεσεως ἀμαρτιῶν δῶρον δύναμις σοὶ παρασχεῖν· ἠδὴ ὁ Θάνατος φθάσει μοι, καὶ τῶν ἀμαρτιῶν μου σὺ εἶσι ὁ ἐξίλασμος· φοῖσαι με τῆς φοβέρας σου κρίσεως, μὴ δῶς ἐξουσίαν τῷ ἐχθρῷ καταποιεῖν με, καὶ μὴ κληρονομὸς γενέσθω τῆς ψυχῆς μου, ὡς τοῦ ἐξ ευωνυμῶν κρεμαμένου. (Ἰδὼν γὰρ πῶς ὁ διαβολὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰληφεν, καὶ αἱ σαρκὲς αὐτοῦ ἀφάνεις ἐγένοντο.) Μὴ εἰς μερίδα τῶν Ἰουδαίων προστάξεις με ἀπελθεῖν· βλέπω γὰρ Μωϋσῆν καὶ τοὺς πατριαρχὰς ἐν κλαυθμῷ μεγάλῳ ὑπαρχόντας, καὶ τὸν διαβολὸν ἐπεχειρομένον κατ' αὐτόν. Πρὸ τοῦ οὖν δεσποτα τοῦ κριμα σοῦ ἐξελθεῖν κελύσον ἐξαλειφθῆναι μοι τὰς ἀμαρτίας, καὶ μνησθητί μου τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ὅτε ἐπὶ θρόνου τοῦ μεγάλου τοῦ ὑψίστου μέλλεις κρῖναι τοὺς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, πολλὴν γὰρ κόλασιν ἠτοιμάσας τῷ κόσμῳ σου δι' ἑαυτόν. Καὶ ταῦτα εἰπόντος τοῦ λῆσου, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν, ἀμὴν λέγω σοὶ Δέμη, ὅτι τήμερον μετ' ἐμοῦ εἶσι ἐν παραδείσῳ, οἱ δὲ υἱοὶ

τῆς

της βασιλειας, οἱ παῖδες Ἀβρααμ, καὶ Ἰσαακ, καὶ Ἰακωβ, καὶ Μωσεως ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκοτος τὸ ἐξωτερὸν, ἐκεῖ ἐσσι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σὺ δὲ μόνος οἰκῆσεις ἐν τῷ παραδεισῷ ἕως τῆς δευτέρας μου παρουσίας, ὅταν μελλῶ κρῖναι τοὺς παροργισάντας με. Ἐἶπεν δὲ τῷ ληστῇ· ἀπελθὼν εἶπε τοῖς χερουβιμ, καὶ ταῖς δυνάμεσι, καὶ τοῖς τῆν φλογίνην ῥομφαίαν ἀνασφραγουσίν, τοῖς φυλάσσουσιν τὸν παραδεισὸν, ἐξ ἧν ὁ Ἀδὰμ ὁ πρωτοπλαστὸς ἐν παραβάσει ἐγενετο, ὅτι τὰς ἐντολάς μου οὐκ ἐφύλαξε, καὶ ἐξεβάλον αὐτὸν ἐκεῖθεν· οὐδεὶς δὲ τῶν πρώτων οὐδέθε τὸν παραδεισὸν, ἕως μελλῶ ἐκ δευτέρας ἐρχεσθαι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Γραψάς οὕτως· Ἰησοῦς Χρῖστος υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν ὑψωμάτων τῶν ἐπουρανίων, ὁ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ αοράτου μου πατρὸς, καὶ κατελθὼν εἰς τὸν κόσμον καὶ σαυρῶ προσήλωθῆναι, ἵνα σωσῶ τὸν Ἀδὰμ, ὅνπερ ἐπλασα ἐν ταῖς ἀρχαγγελικαῖς μου δυνάμεσι, τοῖς τοῦ παραδεισῷ πυλῶρους, τοῖς τοῦ πατρὸς ὑπηρεταῖς, θελῶ καὶ κελεύω εἰσελθῆναι τὸν συνσωρῶμενον τῇ ἐμῇ Θεωτητι, ἀφῆσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν δι' ἐμε, καὶ ἀφθάρτον σῶμα ἠμφιεσμεῖον εἰσελθῆναι ἐν τῷ παραδεισῷ, καὶ οἰκεῖσθαι αὐτὸν ἐνθά οὐδεὶς δύναται ποτε οἰκῆσαι. Καὶ ἰδοὺ

του-

τούτων ῥηθέντων, παρέδωκε το πνευμα ὁ Ἰη-
 σους, τῇ ἡμέρᾳ τῆς παρασκευῆς ὥρα Θ. Καί
 σκοτος δὲ ἦν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν καὶ σεισμοὺ
 μεγάλου γεγονότος το ἅγιασμα συνεπέσεν καὶ
 το πτερυγιὸν τοῦ ἱεροῦ· ἠττήσαμην δὲ ἐγὼ Ἰω-
 σηφ το σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπα αὐτὸ ἐν μνη-
 ματι καινῷ, ὅπου οὐδεὶς ἦν τεταμμενος, τοῦ δὲ
 λησοῦ, τοῦ ἐκ δεξιῶν, οὐκ εὐρεθῆ το σῶμα, τοῦ
 δὲ ἕτερου λησοῦ ὡσπερ δράκων *ιδεῖα, οὕτως ἦν
 το σῶμα αὐτοῦ. Ὅτε οὖν ἠττήσαμην τὸν Ἰησοῦν
 πρὸς το ἐνταφιασαι, ζήλω θυμοῦ φερομενοὶ
 ἐκλείσαν με εἰς φυλακὴν, ὅπου βίαν ἦν τοῖς
 κακῶς διαπραττοῦσι· εἰ δὲ μοι τοῦτο γενομε-
 νον ὀφίας οὐσης σαββάτων, ὁ παρανομὸν ἦν
 το ἔθνος ἡμῶν· καὶ ἰδοὺ το σαββάτον ἡμῶν
 πολλὰς θλίψεις ὑπέμενον. Καὶ δὲ ὀφίας γε-
 νομένης τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, ὥρα ε̄ τῆς
 νυκτός, ἐρχεται πρὸς με ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοῦ λη-
 σοῦ τοῦ συναυρωθέντος αὐτοῦ ἐκ δεξιῶν, ὃν
 ἀπέσειλεν αὐτὸς ἐν τῷ παραδείσῳ. Καὶ φῶς
 ἴκανον ἦν ἐν τῷ οἰκῷ, καὶ ἐκρεμασθῆ ὁ οἶκος
 ἐκ τῶν τεσσαρῶν γόνεων, καὶ ἐλυθῆ ὁ τοπὸς,
 καὶ ἔξηλθεν. Ἐγνωρίσα οὖν πρῶτον τοῦ Ἰη-
 σοῦν· καὶ ὀδυνῶντων ἡμῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 φῶς μέγα ἐλαμψε ὅπερ οὐκ ἐφερε ἢ κτίσις,
 ἦν δὲ καὶ εὐδοκία μεγίστη τοῦ λησοῦ, διὰ τοῦ ἐκ
 παρα-

* In Mss. Ἰουδαία. Mss.

παραδεισου. Κατεθεντος δε του Ιησου εν τοπω
 τιμ, ανεγνω ουτος τα χειρουβιμ και τα εξ απ-
 τερυγα κελευθεντα απο της Θεοτητος Φυλασ-
 σειν τον του παραδεισου κηπον δια του συσαυρο-
 θεντος σοι λησου. Τουτον δηλουμεν τον τυπον
 ιδοντες το ηλιον του σαυρωθεντος τη ση Θεο-
 τητι πισει και των γραμματων το Φεγγος της
 σης Θεοτητος το πυρ εσβεσθη μεν. Ηκουσαμεν
 γαρ τον ποιητην ουρανου, και γης, και πασης
 κτισεως, απο υψους ενδημισαντα εις τα κατω-
 τερα μερη της γης, δια τον πρωτοπλασον Αδαμ.
 Τον σαυρον γαρ θεασαμενοι τον αχραντον δια
 του λησου ασραπτοντα επταπλασιονα το Φεγγ-
 γος ηλιου αποσιλβοντος. Τρομος εγενετο εφ'
 ημας εν καταχθονιω βρασμου ισχηκοτος, και
 Φωνη μεγαλη οι λειτουργοι του αδου, αμα ημιν
 λεγοντες· αγιος, αγιος, αγιος ο εν αρχη ων εν
 τοις υψισοις· και αι δυναμεις Φωνην αναπεμ-
 ποντες, κυριε εφανερωθης εν ουρανω και επι
 γης, χαραν παρεχων τω κοσμω, και μειζων
 τοιουτου δωρου τη αωρατω βουλη των ολων
 αιωνιων το ιδιον πλασμα θανατου ρυσταμενος.
 Ταυτα εγω θεασαμενος πορευομενος εις την
 Γαλιλαιαν μετα του Ιησου και του λησου,
 μετεμορφωθη ο Ιησους και ουκ ην ως προτε-
 ρον πριν σαυρωθηναι αυτον, αλλ' ην διαπαντος
 Φως· αγγελοι δε δηκονουν αυτον, και ουκ ην
 δε

δε ουδεις των μαθητων αυτου μετ' αυτου ει μη
 μονον ο λησης. Και των αξυμων μεσαζοντων
 ερχεται ο μαθητης αυτου Ιωαννης, και ουκετι
 τον λησην εθεασαμην το τι γεγωνεν. Ηρωτη-
 σεν δε ο Ιωαννης τον Ιησουν· τις εστιν ουτος; οτι
 ουκ εποιησας με ωφθηναι αυτω. Ο δε Ιησους
 ουδεν αυτω απεκρινατο. Προσπεσων δε τω Ιη-
 σου ειπεν· Κυριε, οίδα οτι εξ αρχης εφιλησας
 με, και διατι ουκ αποκαλυπτης με τον αν-
 θρωπον εκεινον; Λεγει αυτω ο Ιησους· απο-
 κρυφα τι επιζητης· ακμην αυνετος ει; ουκ ω-
 ρας την ευωδιαν του παραδεισου κινουμενην την
 πνοην; ου γνωσκεις τις ην οτε επι του σαιρου
 κληρονομος ετυχεν του παραδεισου. Αμην, α-
 μην λεγω σοι, οτι αυτου εστιν μονου εως ου φθα-
 ση η μεγαλη ημερα. Ο δε Ιωαννης ειπεν·
 αξιον με ποιησον οπως θεασωμεθα αυτον. Λα-
 λουντος του Ιωαννου ωφθη αφνω· και εκθαμ-
 βος γενομενος ο Ιωαννης επεσεν επι την γην.
 Ουκ ην δε τη πρωτη ιδεα ο λησης την πριν
 ελθειν τον Ιωαννην, αλλ' ωσπερ βασιλευς εν
 πολλη δυναμει, τον σαιρον ημφισμενος. Και
 φωνη πληθους επεμπετο· ηλθες εις τον ητοι-
 μασμενον σοι τοπον του παραδεισου, επαγειν με
 υπερητην σοι, παρα του αποσειλαντα σε ως της
 μεγαλης ημερας. Και της φωνης ταυτης γινο-
 μενης, και ο λησης και Ιωσης αφανης εγενα-
 μεθα.

N

μεθα.

μεθα. Και εὔρεθην εγω εις τον οικον μου,
 ουκετι δε ιδων τον Ιησουν. Ταυτα δε εγω εω-
 ρακως συνεγραψαμην, ινα πισευσωσιν εις τον
 σωρωθεντα Ιησουν Χριστον, τον κυριον ημων,
 και μηκετι λειτουργουσιν τον νομον Μωυσεως,
 αλλα πισευσωσιν τοις δι' αυτου γινομενοις ση-
 μειοις τε και τερασιν, και ινα πισευσαντες αν-
 τω εις την βασιλειαν των ουρανων ευρεθωμεν
 οτι αυτω πρεπει δοξα, κρατος τιμη και προσ-
 κυνησις εις τους αιωνας, αμην.